

Hervé Ryssen: A judaizmus pszichopatológiája

2013 április 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A judaizmus nem pusztán "vallás", mert sok zsidó ateista vagy agnosztikus, és emiatt egyáltalán nem tartják magukat kevésbé zsidóknak. A zsidóság nem is faj, noha a gyakorlott szem legtöbbször észre tudja venni a zsidós megjelenést, azaz azokat a jellemzőket, melyek sok századnyi beltenyészetből jöttek létre.

A zsidók magukat "Isten kiválasztottjainak" tartják, és határozottan rossznak tartják a közösségen kívüli házasságot. De vannak vegyes házasságok, és ezek segítettek a zsidóság vérének felfrissítésében a gettóban töltött évszázadok alatt, ahol a zsidók a lakosság többi részétől elzárkózva éltek.

A vegyes házasságok alapvető feltétele, hogy az anya zsidó, mivel ortodox rabbi csak zsidó anya gyermekét tartja zsidónak. Ennek ellenére egyetlen zsidó nagypapa elég ahhoz, hogy valaki teljesen zsidóként azonosítsa önmagát (ld. Nicolas Sarkozy, a francia médiában következetesen "magyar" származásúként emlegetett ex-köztársasági elnök - AD-kommentár). A zsidóság ennél fogva "szellemi faj", melyet a századok folyamán a héber vallás és a judaizmus egyesítő projektje tartott össze.

A judaizmus politikai projekt

A judaizmus alapvetően politikai projekt. Fontos a zsidóknak hogy a "világbéke" irányában tevékenykedjenek, általános és maradó béke irányában. Nem véletlen, tehát, hogy a szó "béke" (héberül salom) gyakori zsidó beszélgetésekben világszerte. A tökéletes világban, melyet építenek, a nemzetek minden konfliktusa el fog tűnni. Ezért akarják a zsidók fáradhatatlanul sok év óta megszüntetni a határokat, és fáradoznak a nemzeti azonosság megszűnésén, és egy globális "Békebirodalom" létrehozásán. A nemzetek létét háborúk és feszültségek gerjesztik, így ezeket gyöngíteni kell, és világkormányt kell létrehozni, "Egy világ kormányt", "Új világrendet", egyetlen világuralmi szervet, mely boldogságot és gazdagságot fog hozni, zsidó stílusút, a Földre.

Ez a gondolat többé-kevésbé megtalálható minden marxista értelmiség írásaiban, magában Marx Károlyéiban, a francia nyelvű zsidó filozófus Jacques Derrida műveiben, liberális gondolkodók, mint Karl Popper, Milton Friedman és a francia nyelvű Alain Minc írásaiban. A cél a világ egyesítése minden szükséges eszközzel, kulturális konfliktusok létrehozása a nemzeti államok gyengítésére. Ezért az egy világért fáradoznak zsidó értelmiségiek világszerte. Mindegy, hogy jobb- vagy baloldaliak, liberálisok vagy marxisták, hívők vagy ateisták, mindannyian lelkes szószólói a pluralisztikus társadalomnak és az általános keveredésnek, azaz a fajok keveredésének.

Így a zsidók minden erejükkel - alapvetően a világ összes zsidója - támogatják a színesek bevándorlását azokba az országokba, melyekben tartózkodnak, nemcsak azért, mert a multikulturális társadalom az egyik politikai céljuk, hanem azért is, mert minden nemzet nemzeti azonosságának lerombolása és féhérellenes bevándorlók jelenléte meggátol minden zsidóellenes forradalmat a zsidó gazdasági, politikai és médiauralom ellen. Valamennyi zsidó értelmiségi, kivétel nélkül a "pluralista társadalom" felépítésén ügyködik, és állandóan "éber ellenségei minden rasszizmusnak".

Franciaországban befolyásos írók és újságírók mint Bernard-Henri Levy, Jacques Attali, Jean Daniel, Guy Sorman és Guy Konopnicki megegyeznek a pluralizmus és az antirasszizmus kérdéskörében, ha politikailag nem is képviselnek teljesen azonos irányvonalat. Ez a megszállottság, mely nagyon jellemző a zsidókra, megtestesül a mozifilmekben, ahol sok filmes és rendező befolyásos zsidó. Amikor egy film védi és támogatja a fajkeveredést a "toleranciát" és a pluralizmust, biztos lehetünk benne, hogy elállítója zsidó.

Most már jobban értjük, hogy az 1970-es évek volt baloldali és kommunistái nem is ugrottak olyan nagyot, hogy a ma "neokonzervatívjaivá" legyenek, csupán más stratégiát választottak a régi cél elérésére: fajzsidók uraljanak egy kevert fajú társadalmat.

Miután a palesztin intifáda megkezdődött 2000 októberében, a franciaországi zsidók és a nyugati világ többi része észrevették, hogy manapság érdekeiket és projektjüket elsősorban az iszlám és fiatal afrikai bevándorlók veszélyeztetik, mind arabok, mind feketék. Céljuk, hogy erősítsék a modern fajkeverő és fajtakartató társadalmat, melynek létrehozásáért annyit fáradoztak Franciaországban. A keverék azzal fenyeget, hogy független alcsoportokra bomlik, és ezt a zsidók nem akarják. Nem akarnak külön egységeket és egyáltalán különállást, kivéve a különálló zsidó identitást és zsidó elkülönülést. Volt marxisták Franciaországban, mint Alexandre Adler, André Glucksmann és Pascal Bruckner ma Alain Finkielkrauttal együtt a jobbszélső, Washington- és cionista-párti Nicolas Sarkozy pártját támogatják. Mégsem lettek francia hazafiak. Csak a zsidóság kizárólagos javát kívánva reagálnak, és minden cselekedetük előtt, hasonlóan az amerikai zsidókhoz, megkérdezik: jó ez a zsidóknak?"

"Tolerancia" mint fegyver

A zsidó szekta tagjai a Föld legtérítendő emberei, de nem mint a keresztények és mohamedánok, akik minden embert saját hitükre akarnak téríteni, a zsidók nem akarják a világ népeit zsidókká tenni, csupán arra ösztönzik őket, hogy adják föl nemzeti és vallási azonosságukat, és csak a "toleranciának" éljenek. A folyamatos kampánynak, mely a fehéreket rabszolgatartónak, gyarmatosítónak, a harmadik világ kifosztójának, és Auschwitz üzemeltetőjének állítja be, nincs más célja, mint az ellenfelet sarokba szorítani, térdre kényszeríteni, nem erőszak, hanem sugallat bűnösség segítségével. Ha a zsidók az egyetlenek a Földön, akik megtartják hitüket és hagyományaikat, akkor végül mindenki "Isten kiválasztottainak" fogja őket tekinteni.

"Missziójuk", és a zsidók gyakran használják a misszió szót, hogy lefegyverezzék a többi embert, hogy megsemmisítsenek mindent, ami nem zsidó vagy nincs zsidó irányítás alatt, hogy az embereket átdarálják, azonosság nélküli munkaerővé degradálják, és így, az általános "béke" érdekében az embereknek nincs "megosztó" identitásuk.

Ahogy Izsák prófétájuk mondta: "A farkas a bárányal fog élni, a tigris a gyerekekkel, az oroszlan és a kos együtt él, és egy fiatal gyerek fogja vezetni őket." (Izsák 11: 6-9). A messiás, aki Izraelből jön, akit háromezer éve várnak, újra megalapozza Dávid király birodalmát és a zsidók birodalmává teszi a Földet. Bizonyos zsidó szövegek kifejezetten erre hivatkoznak.

Így a zsidókat folyamatosan arra bátorítják fel, hogy bárhol is élnek, támogassák a világ egyesítését, és így mozdítsák elő a nagyszerű messiás jövetelét. A propaganda a zsidók erőssége, nem véletlen, hogy a zsidók olyan befolyásosak a médiáknál. Kezükben a "tolerancia" és "emberi jogok" hihetetlenül hatásos fegyverekké lettek a fehér bűn és vádak terjesztésénél, a többségi kultúra ellen. Ténylegesen nem is a zsidó hangzású nevek vagy a zsidós külső segít a zsidók felismerésében, hanem, az hogy mit mondanak vagy írnak le, bárhol is vannak a Földön.

Szelektív emlékezhíány és mesemondás

Mint ez köztudott, sok zsidó játszott vezető szerepet az 1917-1991 közötti szovjet tragédiában és a legalább harmincmillió gyilkosságban, amely ez időben történt. Emlékezzünk vissza, hogy Karl Marx zsidó, Lenin anyai nagyapja zsidó, Leon Trockij születési neve Bronstein, Kamenyev (Rosenfeld) és Zinovjev (Apfelbaum) vezették a bolsevik uralta nagyvárosokat, Moszkvát és Leningrádot. A kommunizmus hatalmas bűneinek élén álló zsidók listája végtelen. Meg kell mondani, és meg kell ismételni: zsidó hivatalnokok és zsidó kínzók felelőssége hatalmas ebben a tragédiában. A "tökéletes világ", melyet kifűztek, az első pillanattól kezdve rémálom volt az orosz lakosság számára. Csak 1948-tól kezdett a zsidó szellemi elit eltávolodni a sztálinista kormánytól, és ez csak azért, mert Sztálin anticionista kampányba kezdett, azaz bizonyos cionista-párti vezetőket eltávolított vezető állásaikból.

A vitathatatlan zsidó bűnösséget a bolsevizmus hatalmas bűneiben ma rendszeresen leöblítik a memórialyukba (A

kifejezés Orwell 1984 regényéből származik). Alexander Solzsenyicin 2002-ben megjelent könyve "Két évszázad együtt", mely a 11 évig a bolsevik gulágban szenvedő Nobel-díjas író könyve, haraggal ír arról, hogy zsidó értelmiségiek ma sem vállalják faji felelősségüket keresztények millióinak lemészárlásáért. Solzsenyicin korunk zsidóit is vádolja, akik áldozatként pózolnak egy szerintük "antiszemita" bolsevik kormány idején, amikor valójában a kormány többségében zsidókból állt, és a legkegyetlenebb üldözöttek és rendszeremberek zsidók voltak.

Ez a szelektív emlékeztetés szükséges olyan emberek számára, akik szüntelenül "ártatlanságukat" hajtogatják minden provokatív akcióban, melyet folyamatosan látunk írásaikban, például a 2003 áprilisi Izrael c. újságban, amely az első izraeli havilap francia nyelven, egy bizonyos André Darmon a következőket írja: Egy zsidó vagy egy gyerek megölésekor Isten sír, mert (a zsidóban) megöljük az általános etika és bűntelenség viselőjét.

Nem kevesebbet ír!

Mivel elméjüket arra állítják be, hogy ők mindig teljesen ártatlanok, nem képesek a felelősség vállalására semmiféle bűnükért vagy aljasságukért. A zsidók csak áldozatok, "bűnbakok" egy rossz és ellenséges világban. De a messiás hamarosan megbünteti a "bűnösöket" és visszaadja Izrael áldozatnak használt fiainak teljes jogukat.

Az Izrael magazin ugyanebben a számában egy bizonyos Frederick Stroussi elmondja, hogy a nemzetiszocialista kormány rosszabb volt, mint Sztálin rendszere. Idézte a kegyetlenségeket, melyeket szerinte SS-emberek követtek el. Például megtanuljuk Stroussitól, hogy a lett SS-ember, Cukur hobbija az volt, hogy zsidó csecsemőket dobott fel és fejükbe lőtt, mint az agyaggalamb-lövészetben. Más történeteket is leír, melyek szerint SS-emberek gyerekeket megerőszakoltak, mielőtt megölték őket. A II. világháború nyilvánvalóan megihlette Izrael gyerekeinek termékeny fantáziáját.

Vagy ezek az elképzelések megint csak a zsidó "kivetítési" szindróma esetei, azaz rendszeresen másokat vádolnak saját bűneik elkövetésével, rendszeres önkép-bemutatói eljárásuk keretében, jelszavuk: mindig támadj! Ismeretes, noha a média soha nem említi, hogy sok zsidó és rabbijaik hódolnak a pedofília csúf bűnének (lásd: *Psychanalyse du Judaïsme*, 2007).

Gyerekgyilkosságok inkább zsidó különlegességek, mint az SS-elme jellemzői. Ariel Toaff, az izraeli Bar Ilan egyetem professzora, Róma volt főrabbijának a fia ezt alátámasztotta 2007 februárjában 147 oldalas "Véres húsvét" című művében leír néhány rituális gyilkosságot, melyeket askenázi (kelet-európai) zsidók követtek el.

Érzelmi törékenység

Nekünk kívülállóknak tehát meg kell értenünk, hogy a zsidók szenvedése senki máséval nem mérhető össze. Következésképpen föl kell habordoznunk, mint nekik, mikor egy komoly történész, mint Stephane Courtois, ezt állítja híres könyvében, a Kommunizmus fekete könyvében: "Egy ukrán kulák gyermekének halála, akita a sztálinista kormány akarattal halasztott éhen, éppen olyan fontos, mint egy zsidó gyerek halála a varsói gettóban." Ezek az egyszerű szavak annyira provokálják Frederic Stroussit, hogy elmondja, megdöbbenette ez a támadás. Véleménye szerint egy ilyen támadás "megvetendő" és közönséges támadás Izrael ellen: "Mit keres itt ez az összehasonlítás?" írja. "Miért kell egy zsidó gyerek lemészárlását használni arra, hogy ilyen alattomos, hamis és gyűlölködő híresztelést terjesszünk, hogy a zsidók felülmúlnak áldozatokat illetően minden totális rendszert, és a figyelmet csakis maguk számára akarják fönntartani?"

A cikk írója, ahogy észrevesszük, dühösen és teljesen aránytalanul reagál Stephane Courtois mérsékelt és biztosan jogos észrevételére. Stroussi bemutatja "a frusztráció nagy intoleranciáját", amely annyira jellemzi a zsidó értelmiségit. Az ilyen reakciók nyilvánvalóan nem "normálisak".

Megjegyezzük, hogy az Izrael újság a zsidó közösség számára tervezett havi újság, ezért nem lehet Frederick Stroussit azzal vádolni, hogy a goj olvasóknak hazudik, vagy elrejtje a gojok előtt a bolsevizmus igazi mivoltát és eljűk festi az SS állítólag gonosz kegyetlenségét. Szövege nem hamis dialektika, ahogy antiszemita állítanak, de itt, ebben a zsidóktól zsidóknak szóló újságban egymás között mutatja be lelkük alapvető lényegét:

- Mi mindig ártatlanok vagyunk
- A zsidók értékesebbek bárki másnál

Egy "antiszemita támadás" néha nem érti a zsidó önazonosságot, és előre megfontolt aljasságot gyanít ott, ahol mély egzisztenciális aggodalom van, amelyet mélyen hibás lelki működés hoz létre.

Hisztérikus nép

A zsidók soha nem merték megközelíteni a tükröt, melyet a freudi pszichoanalízis állít el? bels? életükr?l, egy prizma, melyen keresztül a zsidók azt állítják, hogy az emberiséget látják, de amely közelebb?l nézve sokkal inkább a zsidóság speciális neurózisait mutatja be. A pszichoanalízis ugyanúgy, mint a marxizmus, zsidó "tudomány", a zsidó elme terméke. Ezért logikus annak keresése, hogy hogyan felel meg a zsidó különlegességeknek ez a freudi "fölfedezés".

A válasz eredetileg nem volt nyilvánvaló az író számára, és sokféle könyvek százait kellett elolvasni, melyeket többnyire zsidók írtak ahhoz, hogy meglássa, hogy a vérfert?zés a zsidó kérdés központi kérdéseinek egyike, és nem elméleti dolog.

Zsidó anyák szeretik fiaikat, mint ismeretes, de a kifejezett vérfert?zés egy jól ismert elmebaj gyökerében van, olyan elmebaj, mely el?szeretettel támad meg zsidókat, a "hisztéria". A vérfert?zés hamar érdekelni kezdte Freudot, amikor elméleteit kifejllesztette. A párhuzamok a zsidóság és a hisztérikus patológia között egész természetesek.

Ismeretes, hogy a zsidók közt gyakori tünetek: hisztéria, depresszió, befelé fordulás, kóros felejtés, manipulálás, patológikus hazudozás, kétérték? azonosság, prófétikus csalás, nemi eltévelyedés stb. A hisztériában minden zsidó tünet megtalálható.

Freud, a h? zsidó egy közösség jellemz?it az emberiségre vetítette ki. Valójában nem Ödipusz-komplexus, hanem Izrael-komplexus (az összes zsidó Izrael, nemcsak a közel-keleti állam) van. Valójában úgy t?nik, hogy a zsidók nem kívánják a vérfert?zés témáját a családon belül megvitatni. Másfel?l a pszichiáterek úgy vélik: "A hisztérikus n? annyira gyereket akar saját apjától vagy orvosától, hogy meggy?zi magát arról, hogy terhes, és így 'ideges terhességet' fejleszt ki."

Érdekes, hogy minden zsidó író ugyanazt a kifejezést használja a messiás jövetelére, a messiás "szállítását". Az egész zsidó közösség, ezt meg kell értenünk, "Isten felesége" (a kabbalista sekinája), aki valamikor megszűli a messiást, és így az egész zsidóság "ideges terhességben" szenved, ami hasonlít az ideges n? képzelte terhességéhez.

Karl Kraus ausztriai zsidó író, akinek a véleménye nem egyezett Freudéval, ezt írta gúnyosan: "A pszichoanalízis az az elmebetegség, amelynek állítólag a gyógyszere", de a helyes és legjobb formula a következő szavakkal fejezhető ki: "A zsidóság az a betegség, amelyet a pszichoanalízis szándékozott meggyógyítani."

A nemi forradalom

Freud után más zsidó gondolkodók jöttek, akik szimbiozist hoztak létre a freudi elv és a marxizmus között. Wilhelm Reich és Herbert Marcuse nemi forradalmat javasolt a patriarchális család megszüntetésére és a "szabadszerelm" felszabadítására. Elméletük az 1968. májusi diákkorradalmak egyik alappillére volt. Az 1970-es években a freudo-marxizmus új hulláma indult el, vezéralakjai zsidó n?k voltak, mint Gisele Halimi és Elisabeth Badinter Franciaországban és Bella Abzug, Betty Friedan és Gloria Steinem az USA-ban.

Az id? múlásával egyre újabb zsidók inspirálta törvények jelentek meg a család szétzüllesztésére. Franciaországban a Neuwirth javasolta törvény 1967-ben legalizálta a terhesség-elleni pirulát, 1970-ben jött az apa mint családf? szerepének megszüntetése, 1974-ben a válás közös megegyezéssel, majd az abortuszhoz való "jog" 1975-ben, melyet Simone Veil "holokauszt-túlél?" javasolt. Pornómozik hulláma kísérte a családi értékek bomlasztását. Itt ki kell mondanunk, hogy zsidó tulajdonosok és rendez?k nagyon fontos szerepet játszanak a szexfilm-iparban. Ezzel egyid?ben a freudi biszexualitás elve is el?re tört a nyílt "homokos büszkeség" és homoszexualitást dics?ít? rendezvényeken.

Háborús gépezet az emberiség ellen

Ténylegesen az erkölcsi "fölszabadítás" egyetlen kézzelfogható eredménye a fehér ember rendszeres demoralizálása és b?nösként való beállítása, akit filmek, irodalom és történetek folyamatosan azzal vádolnak, hogy ? a bolygó betegségeinek és a Nyugat összeomlásának okozója. Az egyenl?sdi a zsidóság akarata szerint megszüntet minden faji különbséget és azonosságot és ezek lassú tönkremenését okozza.

Yitzhak Attia, a Jad Vasem Holokauszt intézet francia nyelv? szemináriumainak vezet?je ezt írta magáról az Izrael

magazin említett kiadásában: "Még ha az értelem mondja, sőt minden erejével kiáltja a harc értelmetlenségét a kis jelentéktelen izraeli nép (értsd: a világzsidóság, nem csupán "Izrael állam") és a világ többi népe között... mely abszurdnak, zavarosnak és gyalázatosnak tűnik, mi csatát vívunk Izrael és a népek között- és ez csakis népirtó és teljes lehet, mivel az identitásaink harcolnak egymással."

Helyesen olvasta: A harc a zsidóság és a többi nép között csakis "népirtó és teljes" lehet. A "béke" Izraellel sem többet, sem kevesebbet jelent, mint "népirtást", ez az emberiség kiirtásának biztosítéka - kivéve azokat, akiknek megengedik, hogy kultúra, múlt és hagyományok nélküli rabszolgaként éljenek.

Az ördög semlegesítése

Kérdés, hogy lehet-e a judaizmus agresszív voltát semlegesíteni, hogy megvédjük az emberiséget annak szörnyőségeitől, olyan borzalmaktól, melyek túlszárnyalhatják a pszichoanalízist, a marxizmust és a globalizmust. Először is tisztában kell lennünk a tényekkel: a kölcsönös féltreértések évszázadai után az antiszemita keresztények, a mohamedánok és Hitler sem volt képes megoldani a zsidó kérdést. Tény, hogy a zsidók számban növekszenek és éltetik gyűlöletüket a világ többi népe iránt. Ez a gyűlölet alapvető túlélésük számára és lelki genetikájukhoz. Ez tette lehetővé számukra, hogy összefogjanak a közös ellenség ellen, míg más civilizációk eltűntek.

A rabbik a maguk részéről mindent megtettek, hogy génjeik zsidók maradjanak. Még egy hitehagyott zsidó is zsidó marad, ezért teljesen fölösleges megkísérelni elhagyni a zsidó börtönközösséget. A zsidóság tényleg börtön. Az az állítás, hogy egy zsidó nem képes megszűnni zsidó lenni, a zsidóság túlélésének érdekében működik.

Feladatunk, hogy elszállásoljuk ezeket a betegeket magunk között, mivel a zsidók nem annyira gonoszak, mint inkább betegek, akiket meg kell gyógyítani.

A zsidókat egyenként és komolyan kell szeretni ahhoz, hogy kiszabadítsuk őket börtönükből. Csak akkor szabadulnak meg az őket fogva tartó kultusztól, és attól a veszélytől, amelybe az emberiséget akarják belerángatni.

Csak akkor leszünk szabadok egyszerre mindannyian, ha megszabadulnak a belsejünkben levő ördögtől, amely az egész emberiséget fenyegeti.

www.antidogma.hu

Ajánló